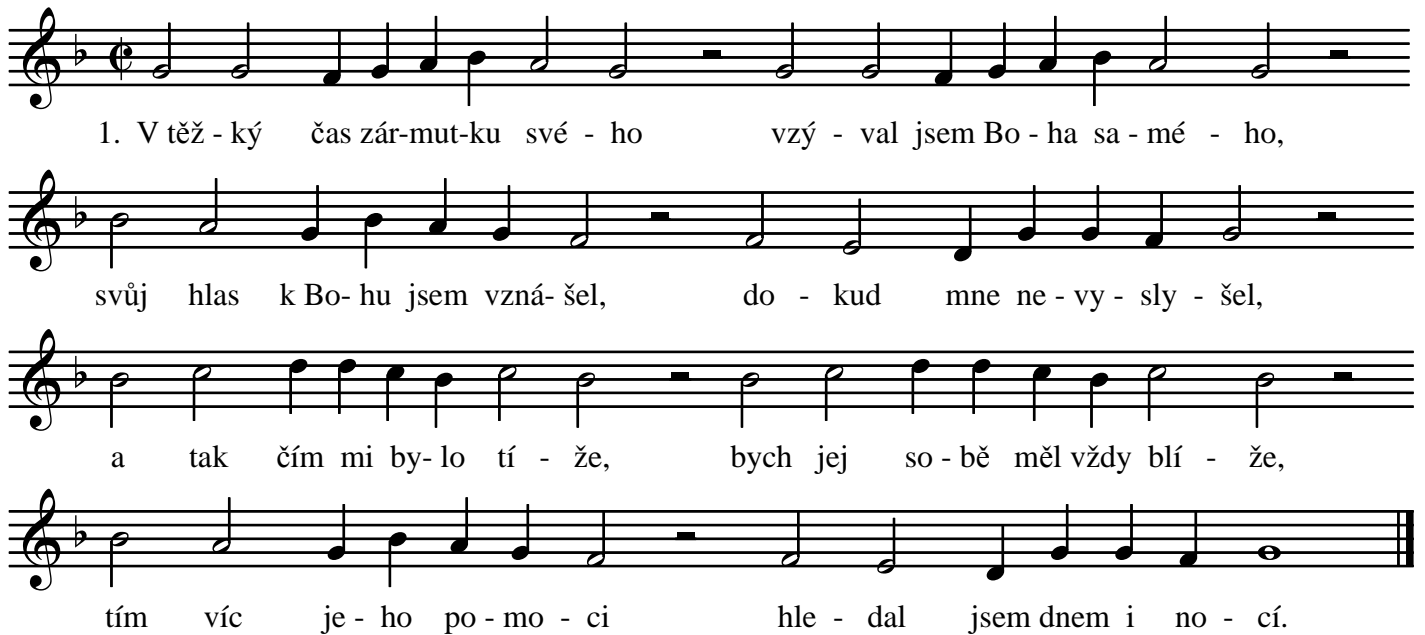

Žalm 77

V těžký čas zármutku svého

Ženeva 1551

1. V těž - ký čas zár-mut-ku své - ho vzý - val jsem Bo - ha sa - mé - ho,
svůj hlas k Bo- hu jsem vzná- šel, do - kud mne ne - vy - sly - šel,
a tak čím mi by- lo tí - že, bych jej so - bě měl vždy blí - že,
tím víc je - ho po - mo - ci hle - dal jsem dnem i no - cí.

2. Však má duše, jsouc svírána, byla potěšení prázdná,
neboť Bůh můj mne děsil, čím víc jsem na něj myslil,
ačkoli jsme ho vždy vzýval, v úpění svém se modlíval,
můj duch v těžkém truchlení byl v bolestném sevření.
3. V tom mém velkém naříkání zbavil jsi mne mého spaní,
musel jsem se snížiti, ani nemoh' mluvíti,
až jsem myslí pokojnější patřil na časy někdejší,
v nichž Bůh milosrdenství věrným svým činil množství.
4. Tu jsem i na to vzpomínal, co jsem někdy Bohu zpíval,
laskavého jej znaje, čest mu za to vzdávaje
se vši ducha horlivostí, když jsem všechno s bedlivostí
v srdci svém rozvažoval, tím jsem se posiloval.
5. Což mě Pán Bůh, můj ochránce, zahnal od sebe dokonce?
Zdali pak již na věčnost přede mnou skryl svou milost?
Zapomněl snad své lítosti, již projevoval v hojnosti?
To pak byla by smrt má, však Pán proměnění dá.
6. Hojněji bych v tom prospíval, vždy jsem sobě připomínal
divné skutky tvé, Pane, zdávna tebou činěné.
O tvých divů mocném díle myslil jsem i mluvil mile,
slávu tvou v něm spatřuji a všem tot zvěstuji:
7. Tobě, Bože čest a chvála, cesta tvá je svatá, stálá,
jistě není jiného, Bože, tobě rovného.
Ty jsi vpravdě ten věčný Pán, jenž věci divné činíš sám,
ty své moci netajíš, v známost ji všem uvádíš.
8. Tys silou ramene svého vyprostil ze jha těžkého,
potomky Jákobovy i syny Josefovy.
Tvou moc vody pocítili, zděšeny se zastavily,
oblak spustil děšť hojný, vydal i zvuk přehrozný.
9. I země se hrozně chvěla, když tvá noha tam kráčela
přes moře vod násilných, kde nezbylo stop žádných.
Ale stádo lidu svého, Mojžíšem vyvedeného,
k pastvám vedeš rozkošným, pokoj dáš vyvoleným.

J.Strejce / Sl.Radechovská